

ærede Medlem fra Svendborg netop paa Grund af den Forklaring, han gav sine Forslag. Tidligere havde jeg været noget i Tvivl om, hvorvidt de kunde blive praktisk gennemførlige, men jeg har mere og mere overbevist mig om det under denne Debat; thi Sandheden er nemlig den, at hvad der kommer frem mod de Herrers Hovedforslag, det har jo Intet videre at betyde. Det har efter min Formening kun været at hænge sig i nogle sproglige Rettelser, det har, havde jeg nær sagt, været noget Juristeri, som jo i og for sig ikke har Noget at betyde for det praktiske Liv. Den eneste Betragtning, jeg har forstaaet, det er den, der er gaaet i den Retning: Vi kan ikke faae Mere, Flertallet ræsonnerer saaledes: Det er et Fremstridt, og det kunne vi faae, thi derom ere vi enige med Ministeren. Det er en praktisk Tankegang, nøgtern og jævn, som man ikke kan sige noget Særligt til, fordi den giver sig ikke ud for mere end den er. Men naar man saa fra det ærede Medlem fra Middelfart (H. Jensen) faar at høre saakaldte Grunde imod selve Hovedtanken, som fuldstændig opslugt, saa bliver man snarere mere opsat paa at fastholde Forslaget. Det ærede Medlem vilde ikke, at man skulde lovgive om saadanne Materier, som disse Forslag indeholde, fordi man ikke ved Lov kan bestemme Kjærlighedsforholdet mellem Familienmedlemmer. Men hvordan skulde vi da kunne lovgive om Noget som helst, thi det erkjende vi fuldt ud, at ved Lovgivning kunne vi ikke fremtvinge den Slags Følelser i noget Forhold. Vi kunne jo saa hverken lovgive om Familieforhold, kommunale Forhold eller Fædrelandsforhold, thi vi kunne ikke ved Love deri lægge bindende Kjærlighedsbestemmelser. Heller ikke har jeg ladet mig affrække af de Grunde derimod, der ere fremførte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgtreds (E. F. Larsen). Det forekommer mig, at han løber lidt for let fra sit Standpunkt. Det er den letteste Sag af Verden at pointere sit Standpunkt om ikke helt saa havt til Forslaget, og naar der saa kommer et Par Væbninger, siger, at det var ikke det, men noget Andet, og dette Andet er endda redigeret anderledes; derfor gaar jeg fra det Hele. Det er en Godtjæbshumanisme, som det ærede Medlem ikke skulde indlade sig paa, og jeg tror oven i Kjøbet ikke, at den Indvending, han gjør mod den enkelte Bestemmelse, er berettiget, ingenlunde i alt Fald, som han siger den. Han siger f. Ex., at Bestemmelsen i det første Forslag, at det efter Omstændighederne kan paalægges Barnemoderen at stadfæste sit Udfagn med Ed, slet Intet har

at gjøre med de Bestemmelser, hvorom der er sældet Dom. Det tager det ærede Medlem fuldstændig feil i. Jeg er overbevist om, at de Jurister, der have bistaaet Forslagsstillerne, ere ligesaa kyndige i det Forhold som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgtreds, og vi lade os ikke affpise med en saadan Forklaring. Naar Barnemoderen har sagt: Den og den er Barnefader, saa spørges her, og han negter. Saa kommer Proceduren, og han forvrøbler sig, og saa kan det jo nu i enkelte Tilfælde tillades Moderens Ed at afgjøre Sagen, det er jo ved Domme erklæret, at det kan ste, og mange saadanne Tilfælde kunne indtræde efter denne Bestemmelse. At det skulde være noget fuldstændigt Andet, kan jeg ikke erkjende, men er der sagt for Meget her, kan det jo tages under Overbejelse, vi har jo endnu en Behandling. Men at afvise et Forslag, hvis Hovedtræk man i alt Fald for en væsentlig Del hyllder, paa Grund af saadanne sproglige eller fortolkende Indvendinger, som hverken er helt eller halvt, det tror jeg ikke, man har Lov til, efter at Forslaget er sat frem. Jeg kunde ikke følge den ærede Minister. Jeg tror, at den ærede Minister tager feil, naar han tror, at de Spørgsmaal, der omhandles i disse Væbningforslag, lade sig saa let styde ud af den offentlige Debat i og udenfor Rigsdagen, som det forekommer mig, at Ministeren vilde styde dem ud ved sin livlige, jeg havde nær sagt halvt latterliggjørende Betragtning. Det tager den ærede Minister vistnok overmaade feil i, og fordi den ærede Minister nu i denne Sag har Flertallet af Thinget med sig, tror jeg ikke, at det er rigtigt at affeie et Mindretal med de — umstyld jeg bruger det Ord — i flere Tilfælde Godtjæbsbemærkninger, den ærede Minister fremsatte. Naar den ærede Minister saaledes opholdt sig ved, at Protokolføreren om fornødent ved Politiets Hjælp skal sikkre sig, at det opgivne Navn er det rette, saa er det ganske vist noget rigoristisk sagt, men i Almindelighed hender man jo godt det Forhold, at Føreren af en Protokol i de allerfleste Tilfælde veed, at det er rigtigt, og at det kun er i særegne Tvivlstilfælde, der kommer fra et Sted, som har faaet et stort Mærke for at opgive falsk, at Politiets Hjælp kan søges. Det kan jo let rettes til: om fornødent eller, naar han har Formodninger, at det ikke er rigtigt eller noget Lignende; men selve Tanken kan være rigtig nok, og vil man have Moderens Navn opgivet, saa skal Føreren af Protokollen paa Formodning om, at Opgivelsen ikke er rigtig, søge det Offentliges Hjælp derimod. Det er ingen